

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

10 iulie 2013

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componență:
Președinte – Constantin Gurschi,
Judecători – Ion Arhiliuc și Constantin Alerguș,
examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de inculpata
Țurcan Olesea, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 06
martie 2013, în cauza penală în privința lui

*Țurcan Olesea Vitali, născută la 12
martie 1981, originară și domiciliată în mun. Bălți,
str. Suceava 1, ap. 14, cetățeană a R. Moldova.*

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

- 1. Instanța de fond din 09 septembrie 2010 - pînă la 26 aprilie 2011;*
- 2. Curtea de Apel Bălți din 17 iunie - pînă la 30 noiembrie 2011;*
- 3. Curtea Supremă de Justiție din 08 iunie - pînă la 23 octombrie 2012;*
- 4. Curtea de Apel Bălți din 19 noiembrie 2012- pînă la 06 martie 2013;*
- 5. Curtea Supremă de Justiție din 04 iunie - pînă la 10 iulie 2013;*

Asupra recursului ordinar, Colegiul penal

CONSTATĂ :

1. Prin sentința Judecătoriei Bălți din 26 aprilie 2011, Țurcan Olesea a fost condamnată în baza art. 361 alin. (1) Cod penal, la amendă în mărime de 150 unități convenționale, ceea ce constituie 3.000 lei.

1.1. În fapt, instanța de fond a constatat că:

„Țurcan (anterior căsătoriei Gribova) Olesea este învinuită de urmărirea penală, că acționînd în mod intenționat, din interes personal și urmărind scopul confecționării, deținerii și folosirii carnetului de muncă seria AA 0078901, care potrivit Regulamentului privind completarea, păstrarea și evidența carnetului de muncă, aprobat prin Hotărîrea Guvernului nr.1449 din 24.12.2007, reprezintă un document oficial de bază privind activitatea de muncă a salariaților pe teritoriul țării, care acordă dreptul la angajare a salariatului precum și dreptul la stabilirea corespunzătoare a garanțiilor de stat în domeniul salarizării și asigurărilor sociale, fiind angajată în baza ordinului nr.10-k din 01.09.2008 în cadrul SRL „Rosanin-Plus” în calitate de contabil-șef, iar prin ordinul nr.122 A-k din 26.08.2009 fiind concediată în conformitate cu prevederile art.86 al.1 lit.h) Codul Muncii pentru

absențe fără motive întemeiate de la lucru. Cu scopul introducerii datelor denaturate în carnetul său de muncă pe care l-a luat anterior sub pretextul efectuării unei copii și nu l-a restituit, la data de 24.08.2009 la orele 12-13 prezentându-se la sediul SRL „Rosanin-Plus” situat în mun.Bălți, str.Suceava 16/77, a introdus în carnetul de muncă date denaturate cu privire la data, numărul ordinului, temeiul eliberării din funcție și persoana care efectuează înscrierea și anume a introdus mențiunea precum că la data de 24.08.2009 a fost eliberată din funcție din propria inițiativă, și totatunci, avînd acces la ștampila nr.2 a întreprinderii, a imprimat-o pe înscrierea despre temeiul concedierii sale, în acest mod, falsificînd înscrierile din carnetul de muncă, a confecționat un document oficial fals pe care l-a deținut în mod ilegal pînă la 18.11.2009, dată cînd l-a folosit în mod ilegal prezentîndu-l la întreprinderea SA „APADIT” și SRL „Service-auto”, mun. Bălți pentru angajare în calitate de secretar-referent-casier. Acțiunile de deținere și folosire ilegală a carnetului de muncă seria AA 78901 pe numele lui Gribova Olesea, au fost curmate la data de 27.07.2010 prin ridicarea documentului în cauză de la domiciliul acesteia de către organul de urmărire penală.

Instanța consideră că activitatea infracțională a inculpatei conține elementele constitutive ale infracțiunii de deținere și folosire a documentelor oficiale false, care acordă drepturi, acțiunile ei urmînd a fi încadrate juridic în baza art. 361 al. (1) Cod Penal.

Instanța consideră nefondată învinuirea privitor la faptul că aceasta personal a introdus în carnetul de muncă date denaturate cu privire la data, numărul ordinului, temeiul eliberării din funcție și persoana care efectuează înscrierea și anume a introdus mențiunea precum că la data de 24.08.2009 a fost eliberată din funcție din propria inițiativă, și tot atunci, avînd acces la ștampila nr.2 a întreprinderii, a imprimat-o pe înscrierea despre temeiul concedierii sale, în acest mod, falsificînd înscrierile din carnetul de muncă, astfel confecționînd un document oficial fals, care eliberează de obligațiuni, deoarece nu au fost prezentate probele respective și pe motivul că carnetul de muncă nu eliberează de obligațiuni, în legătură cu ce instanța exclude din învinuirea adusă lui Țurcan O. semnul calificativ - confecționarea documentelor oficiale false, care eliberează de obligațiuni”.

2. *Procurorul a declarat apel, solicitînd casarea sentinței în partea ce se referă la excluderea din învinuire a semnelui calificativ „confecționarea documentelor oficiale false, care eliberează de obligațiuni”, și condamnarea inculpatei pe toate capetele de acuzare formulate în rechizitoriu.*

Apelantul a invocat că:

„... acest argument al instanței vine în contradicție cu probatoriul prezentat și cercetat în instanța de judecată.

Or, instanța de judecată pe de o parte reține faptul că inculpata a deținut și folosit carnetul de muncă știind că acesta este fals, însă pe de altă parte exclude învinuirea precum că dînsa ar fi executat înscrierea în carnetul de muncă cu privire la temeiul eliberării din funcție, în condițiile în care instanța de judecată prin sentință a constatat faptul că carnetul de muncă o perioadă îndelungată s-a aflat la inculpată și nu a fost eliberat de directorul

SRL „Rosanin-Plus”, Carauș A., respectiv doar ea fiind persoana cointereseată în efectuarea acestor înscrieri false în carnetul său de muncă”.

2.1. A declarat apel și inculpata, în care a solicitat casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie achitată.

Ea a specificat că:

„... concluziile instanței de fond cu privire la condamnarea mea pentru păstrarea și folosirea unui act oficial fals, sunt neîntemeiate și ilegale, lipsite de careva suport probatoriu. Mai mult ca atât nemijlocit, concluzia instanței privind vinovăția mea în păstrarea și folosirea de către mine a unui act oficial fals intră în contradicție cu concluzia aceleiași instanțe privind excluderea din învinuire a sintagmei privind confecționarea falsului în actul respectiv, deoarece în cazul în care nu este demonstrat că eu am confecționat falsul în act, mie nu-mi poate fi imputată nici deținerea și folosirea actului fals, pe motiv că componența infracțiunii prevăzute de art. 361 al. (1) CP prevede răspunderea pentru confecționarea, păstrarea sau folosirea actelor oficiale false, infracțiuni care pot fi comise numai cu intenție directă. Astfel, reieșind din faptul că instanța a constatat ca nefiind demonstrată confecționarea falsului, reiese că nu este demonstrat nici faptul că eu cunoșteam că inscripția în carnetul de muncă este falsă și nu corespunde realității, din care reiese că nu este demonstrată nici intenția de păstrare și folosire a actului fals”.

3. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 30 noiembrie 2011, apelurile au fost respinse ca nefondate, cu menținerea sentinței fără modificări.

Instanța de apel a relevat că:

„... instanța de fond just a dedus vinovăția inculpatei Țurcan Olesea în baza art. 361 al. (1) CP - deținerea și folosirea documentelor oficiale false, care acordă drepturi.

Faptul deținerii și folosirii cu bună știință a carnetului de muncă fals, nu indică obligatoriu la aceea că anume inculpata a executat înscrierea falsă în carnetul de muncă. Faptul dat nu indică la duplicitatea hotărârii, inculpata fiind recunoscută vinovată în faptele care i-au fost dovedite cu certitudine într-un proces contradictoriu. Faptul privind efectuarea înscrierilor false de către inculpată în carnetul de muncă, n-a fost dovedit incontestabil.

Instanța de fond întemeiat a concluzionat că inculpata a deținut și folosit un document oficial fals, care acordă drepturi, excluzând semnul calificativ „care eliberează de obligațiuni”. Or, inscripția din carnetul de muncă în care este consemnat ca temei de demisie, propria inițiativă a angajatului și nu încălcarea de către aceasta a legislației muncii, îi oferă un drept preferențial de a se angaja la lucru. Totodată, temeiul de concediere pe motiv de neprezentare nemotivată la serviciu, plasează persoana în situație mai defavorabilă în dreptul de a se angaja la serviciu.

Deținerea și folosirea documentului oficial fals (carnetului de muncă cu înscrierea sus indicată) nu poate elibera de obligațiuni. Persoana angajată la lucru nu este eliberată de îndeplinirea obligațiilor sale de serviciu, indiferent de temeiul de concediere de la serviciul anterior.

Din motivele sus indicate, Colegiul penal respinge argumentele indicate în apelul procurorului privind existența semnelor calificative - confecționarea documentelor oficiale false, care eliberează de obligațiuni”.

4. Condamnata a contestat cu recurs ordinar hotărârile pronunțate, solicitând casarea acestora, rejudecarea cauzei, și adoptarea unei noi hotărâri prin care să fie achitată.

Recurenta a relatat că:

„... decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 30.11.2011 este neîntemeiată, ilegală și pasibilă de a fi casată pe motivele prevăzute de art. 427 al. (1) p. 8), 12) CPP și anume: nu au fost întrunite elementele infracțiunii.

Or, concluzia instanței privind vinovăția ei în păstrarea și folosirea de către dînsa a unui act oficial fals intră în contradicție cu concluzia aceleiași instanțe privind excluderea din învinuire a învinuirii privind confecționarea falsului în actul respectiv, deoarece în cazul în care nu este demonstrat că eu a confecționat falsul în act, ei nu i se poate fi imputată nici deținerea și folosirea actului fals, pe motiv că componența infracțiunii prevăzute de art. 361 al. (1) CP prevede răspunderea pentru confecționarea, păstrarea sau folosirea actelor oficiale false, infracțiuni care pot fi comise numai cu intenție directă. Astfel, reieșind din faptul că instanța a constatat ca nefiind demonstrată confecționarea falsului, reiese că nu este demonstrat nici faptul că ea cunoștea că inscripția în carnetul de muncă este falsă și nu corespunde realității, din care reiese că nu este demonstrată nici intenția la păstrarea și folosirea actului fals, respectiv lipsește latura subiectivă a componenței de infracțiune”.

5. Prin decizia Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 23 octombrie 2012, a fost admis recursul ordinar declarat de inculpata Țurcan O., casată decizia instanței de apel și dispusă rejudecarea cauzei de către aceeași instanță, în alt complet de judecată.

La adoptarea soluției date, instanța de recurs a constatat că:

În primul rînd, potrivit art. 385 alin. (1) pct. 1), 394 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, la adoptarea sentinței, instanța de judecată soluționează chestiunea dacă a avut loc fapta de săvîrșirea căreia este învinuit inculpatul. Partea descriptivă a sentinței de condamnare trebuie să cuprindă descrierea faptei criminale, considerată ca fiind dovedită, indicîndu-se locul, timpul, modul săvîrșirii ei, forma și gradul de vinovăție, motivele și consecințele infracțiunii.

Prescripțiile normelor de drept enunțate au fost sfidate de către instanța de fond. Or, conform părții descriptive a sentinței atacate, aceasta, indicînd că inculpata: *„este învinuită...”*, nu a constatat fapta, ca fiind dovedită, pentru care inculpata a fost condamnată conform dispozitivului acestei sentințe.

Împrejurările specificate atestă faptul, că prima instanță nu a soluționat aspectele de fapt și de drept ale învinuirii înaintate inculpatei în condițiile legii.

În al doilea rînd, contrar art. 414 alin. (1), 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, instanța de apel nu a reacționat în nici un fel asupra erorilor de drept comise de instanța de fond.

Mai mult, instanța de apel în mod eronat și neîntemeiat a menționat în partea descriptivă a deciziei sale că instanța de fond: *„a reținut că inculpata Țurcan Olesea*

intenționat (...) a deținut și folosit un document oficial fals, care acordă drepturi...”, deoarece nu a rejudecat cauza pentru a constata dacă a avut loc fapta incriminată inculpatei, iar în partea dispozitivă a aceleiași decizii a menținut o sentință vădit ilegală.

6. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 06 martie 2013, a fost respins ca nefondat apelul inculpatei Țurcan Olesea și admis apelul procurorului, casată sentința instanței de fond și pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care în corespundere cu art. 332 alin. (1) CPP, Țurcan Olesea a fost liberată de răspunderea penală pe art. 361 alin. (1) Cod penal, în temeiul art. 60 alin. (1) lit. a) Cod penal, în legătură cu împlinirea termenilor de prescripție, iar procesul penal intentat în baza art. 361 alin. (1) Cod penal, a fost încetat.

6.1. La adoptarea soluției date, instanța de apel a constatat în fapt că, inculpata Țurcan Olesea (anterior căsătoriei Gribova) acționînd în mod intenționat, din interes personal, urmărind scopul deținerii și folosirii carnetului de muncă seria AA nr. 0078901, care în corespundere cu Regulamentul privind completarea, păstrarea și evidența carnetului de muncă, aprobat prin hotărâre de Guvern nr. 1449 din 24.12.2007 reprezintă un document oficial, de bază privind activitatea de muncă a salariaților pe teritoriul țării, care acordă dreptul la angajare a salariatului, precum și dreptul la stabilirea corespunzătoare a garanțiilor de stat în domeniul salarizării și asigurărilor sociale, fiind angajată în baza ordinului nr. 10-k din 01.09.2008 în calitate de contabil-șef la SRL "Rosanin-Plus", iar prin ordinul nr. 122 A-k din 26.08.2009 concediată din funcția deținută în corespundere cu art. 86 alin. (1) lit. h) a Codului muncii pentru absență fără motive întemeiate de la lucru, cunoscînd cu certitudine despre înscrierile false introduse în carnetul său de muncă privind motivul concedierii sale, cum că în temeiul art. 86 alin. (1) lit. a) Codul muncii (din propria inițiativă), 1-a deținut în mod ilegal pînă la 18.11.2009, dată cînd 1-a folosit în mod ilegal, prezintîndu-1 la întreprinderea SA "APADIT" și SRL "Service-Auto" din mun. Bălți pentru angajare în calitate de secretar-referent-casier. Acțiunile de deținere și folosire ilegală a carnetului de muncă seria A A 0078901 pe numele Gribova Olesea fiind curmate la data de 27.07.2010 de către organul de urmărire penală, prin ridicarea lui de la domiciliul acesteia, acțiunile ei formînd componenta de infracțiune, prevăzută de art. 361 alin. (1) Cod penal cu calificativele "deținerea și folosirea unui document oficial fals care acordă drepturi".

Astfel, vina inculpatei de săvârșirea infracțiunii imputate a fost dovedită prin declarațiile martorilor Carauș A., Ceban M., Cebotariova T. și prin cumulul de probe materiale scrise, administrate în prezenta cauză, aprecierea cărora din punct de vedere al coroborării reciproce denotă următoarele:

La 01.09.2008 inculpata a depus la SRL "Rosanin-Plus" cerere privind angajarea în funcție în calitate de contabil-șef (f.d. 87), fiind primită la serviciul în aceeași zi prin ordinul nr. 10 k, cu care ea personal a luat cunoștință sub semnătură (f.d. 88). La aceeași dată cu ea a fost încheiat contract individual de muncă (f.d. 89-93). Prin actele din 12; 19; 28 și 29 august 2009 s-a constatat absența nemotivată a inculpatei la locul de muncă, fapt ce a dus la întocmirea ordinului nr. 122 A-k din 26.08.2009 de concediere a ei din funcție în temeiul art. 86 alin. (1) lit. h) Codul muncii (absența fără motive întemeiate la locul de muncă mai mult de 4 ore

consecutiv în decursul zilei) (f.d. 99). În temeiul cererii din 18.11.2009 inculpata Țurcan Olesea a fost angajată în calitate de secretar-referent casier la SA "APADIT" și SRL "Service-auto" (f.d. 26; 27-28), prezentînd carnetul de muncă pe numele său, pe fila 17 a cărui, este efectuată înregistrarea privind concedierea ei din funcție pe art. 36 Codul muncii (propria inițiativă) de la SRL "Rosanin-Plus", și angajarea la SA "APADIT", de la care ulterior s-a concediat la 16.02.2010. În cadrul percheziției din 27.07.2010 la domiciliul inculpatei, legalizată în modul prevăzut de lege, s-a ridicat carnetul ei de muncă (f.d. 42-43), examinarea cărui s-a efectuat prin procesul-verbal de la f. d. 44. Fiind colectate mostrele sigiliului și a înscrisurilor efectuate de către inculpată și Ceban Marina, s-a dispus efectuarea expertizelor criminalistice (f.d. 46-51; 56-67). Potrivit raportului nr. 536 din 30.07.2012 impresiunile ștampilei de pe pagina nr. 17 a carnetului de muncă cu seria și numărul AA 0078901, eliberat la 03.07.2000 pe numele Gribova Olesea, a fost creată de ștampila nr. 1007602011659 a SRL "Rosanin-Plus" (f.d. 71-72), iar în corespundere cu raportul de expertiză nr. 535 din 30.07.2010 semnătura efectuată pe pagina 17 sub nr. 9 a acestui carnet de muncă, a fost efectuată nu de M. Ceban ci de o altă persoană, dar cine e autorul ei nu s-a stabilit, pe motivul că diferențele de semnătură în litigiu cu cele de pe mostrele preluate de la inculpată sunt neesențiale, parțiale, precum și reieșind din faptul, că respectiva semnătură poate fi efectuată de orice persoană care posedă caracteristici similare scrisului, (f.d. 75-77).

Prin urmare, instanța de fond nu a respectat prevederile art. 385 alin. (1) pct. 1); 394 alin. (1) pct. 1) CPP, precum și de prevederile Hotărîrii Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 5 din 19.06.2006 "Cu privire la sentința judecătorească" și a reținut doar învinuirea formulată inculpatei de către organul de urmărire penală dar nu făpta penală pentru săvîrșirea căreia, ea a fost condamnată prin dispozitiv.

6.2. Cercetînd suplimentar probele administrate în prezenta cauză, ce au servit obiect de cercetare judecătorească în instanța de fond, instanța de apel a conchis ca fiind dovedit faptul, că în corespundere cu Regulamentul privind completarea, păstrarea și evidența carnetului de muncă, aprobat prin Hotărîre de Guvern nr. 1449 din 24.12.2007, carnetul de muncă constituie documentul de bază privind activitatea de muncă a salariaților pe teritoriul R. Moldova, vînzarea-cumpărarea ilicită sau falsificarea cărora se pedepsește în conformitate cu legislația în vigoare.

Potrivit art. 57 Codul muncii la încheierea contractului individual de muncă, pe lîngă alte documente, se prezintă în mod obligatoriu carnetul de muncă, cu excepția cazurilor cînd persoana pentru prima dată se angajează la serviciu. Dispoziția art. 66 alin. (6) Codul muncii stipulează, că modul de completare, păstrare și evidență a carnetelor de muncă este stabilit de Guvern. Astfel, legiuitorul statuează carnetul de muncă la categoria documentelor oficiale, care atestă fapte, avînd relevanță juridică. În corespundere cu pct. 14 a Regulamentului vizat toate înscrierile referitoare la angajare, transfer, stimulare și recompensie se efectuează în corespundere cu ordinele (dispozițiile, deciziile, hotărîrile angajatorului). Respectiv, motivul concedierii salariatului, inclus în carnetul de muncă, trebuie să corespundă ordinului angajatorului de liberare a acestuia, în corespundere cu normele Codului muncii. Înscrierea în documentele oficiale a unor date vădit false, presupune o denaturare a adevărului, ce nu poate fi considerată drept formă a înșelăciunii. Prin

falsificare a documentului oficial, se are în vedere nu numai contrafacerea ori alterarea acestuia, ci și introducerea în conținutul lui a unor fapte și împrejurări, ce nu corespund realității, fie omisiunea intenționată de a nu le scrie.

Statuînd asupra încadrării juridice a faptei, instanța de apel, a conchis că spre deosebire de dispoziția art. 332 Cod penal, sub incidența căruia cad toate "documentele oficiale", apreciate drept acte publice în dependență de subiectul infracțiunii, cele stipulate la dispoziția art. 361 Cod penal au un caracter mai restrîns, caracterizîndu-se prin sintagma "care acordă drepturi sau eliberează de obligații".

Astfel, componența de infracțiune, prevăzută de art. 361 Cod penal este formală, consumîndu-se la realizează uneia sau tuturor acțiunilor stipulate în dispozitivul respectivei norme, printre care sunt deținerea și folosirea unui document oficial fals, care acordă anumite drepturi sau eliberează de obligații.

Cu referire la speța, instanța de apel a reținut, că deși acuzarea n-a prezentat probe veridice care cert ar demonstra, că anume inculpata a introdus în carnetul său de muncă date denaturate referitor la motivul concedierii de la SRL "Rosanin-Plus", or, potrivit raportului de expertiză grafologică a fost imposibil de stabilit cine este autorul acestei inscripții, ea fiind conștientă de falsul pe care acest document îl conține, l-a deținut în mod ilegal folosindu-l la o nouă angajare în funcție la SA "APADIT" și SRL "Service-Auto" din mun. Bălți.

Cît privește falsul în carnetul de muncă, acesta constă în denaturarea conținutului lui, or acest conținut nu corespunde realității, înscrierea din el referitor la motivele concedierii inculpatei venind în contradicție cu conținutul ordinului de concediere. Totodată, cum s-a arătat mai sus, probe ce ar demonstra introducerea personal de către inculpată a datelor denaturate referitor la motivul concedierii sale, organul de urmărire penală n-a prezentat, învinuirea în acest sens bazîndu-se în exclusivitate pe presupuneri. Deși martorii A. Carauș și M. Ceban susțin, că inculpata a ridicat carnetul de muncă pînă la concediere, aceasta nu confirmă introducerea nemijlocit de către ea în conținutul lui a datelor denaturate. Rămînînd a fi o presupunere a organului de urmărire penală, calificativul "confeccionarea documentului oficial fals, care acordă drepturi", nu poate fi reținut în acțiunile inculpatei, urmînd a fi exclus din învinuirea formulată, or în corespundere cu art. 8 CPP, toate dubiile ce nu pot fi înlăturate, urmează a fi interpretate în favoarea celui acuzat.

În doctrina penală „acordarea de drepturi și eliberarea de obligații” nu pot fi dispersate, avînd relația dintre parte și întreg, motiv pentru care excluderea din învinuirea adusă inculpatei a sintagmei "care liberează de obligații" este una incorectă, dar ținînd cont de faptul, că cauza se află la rejudecare în ordine de apel, după examinarea ei în recurs la recursul inculpatei, instanța de apel a considerat necesar în această parte de a menține soluția instanței privind excluderea din învinuire a respectivului calificativ.

Totodată, nerecunoașterea de către inculpată a vinovăției în deținerea și folosirea documentului oficial fals care acordă drepturi, nu este altceva decît o metodă de apărare aleasă de ea, întru eschivarea de la răspunderea penală, în timp ce vinovăția ei în această parte și-a găsit deplină confirmare prin probele administrate în cauză.

Respingînd în tot motivele formulate în apel, instanța de apel, a indicat că nu poate fi reținut nici argumentul privind instrumentarea cazului dat, doar ca o răzbunare din partea lui Carauș Alexandru, acțiunile căruia le-a contestat în organele de resort. În susținerea acestei idei, apărarea face referire la adresările inculpatei depuse în Inspekția Muncii și Procuratura Bălți privind verificarea acțiunilor administrației SRL "Rosanin-Plus" (f.d. 194-195), decizia de aplicare a sancțiunii contravenționale în privința directorului Carauș Alexandru în baza art. 57 alin. (1) Cod penal pentru nerespectarea legislației muncii (f.d. 196), sesizarea procurorului privind lichidarea neajunsurilor în activitatea întreprinderii (f.d. 250-252), precum și certificatul ce atestă inițierea de către inculpată a litigiului privind anularea ordinului de concediere (f.d. 117).

În respingerea acestui argument, instanța de apel a reținut, că ține de competența organelor de urmărire penală și a procuraturii verificarea temeiniciei informației incluse în sesiză și în cazul în care ea se adeverește dispunerea începerii urmăririi penale. De aceea, nu poate fi admis argumentul apărării privind instrumentarea intenționată a cauzei penale ca o răzbunare cu inculpata, or în caz contrar ar fi prezente elementele unui abuz de serviciu.

Astfel, constatînd ca fiind dovedită fapta prejudiciabilă săvîrșită de inculpată în deținerea și folosirea documentului oficial fals care acordă drepturi, acțiunile ei constituind componența de infracțiune, prevăzută de art. 361 alin. (1) Cod penal, instanța de apel în corespundere cu art. 332 alin. (1) CPP consideră necesar de a dispune liberarea lui Țurcan Olesea de la răspunderea penală în temeiul art. 60 alin. (1) lit. a) Cod penal, în legătură cu împlinirea termenului de prescripție pentru atragerea la răspunderea penală pentru comiterea unei infracțiuni ușoare, or, de la momentul consumării faptei penale - 27.07.2010, cînd au fost curmate acțiunile inculpatei, prin ridicarea carnetului de muncă, pînă la data pronunțării hotărîrii în speța dată, au trecut deja mai bine de doi ani, drept rezultat urmînd a fi încetat și procesul penal în privința acesteia.

7. Inculpata Țurcan Olesea, în temeiul art. 427 alin.(1) pct.8), 12) CPP, a contestat cu recurs ordinar decizia instanței de apel, solicitînd casarea acesteia cu pronunțarea unei noi hotărîri de achitare în privința ei, invocînd dezacordul său cu modalitatea de apreciere a probelor.

În acest sens, inculpata invocă că, instanța de apel urma să stabilească dacă inscripția privind eliberarea inculpatei din funcția ocupată, care nu corespunde realității, acordă drepturi sau eliberează inculpata de careva obligațiuni. Însă, instanța în decizia sa, s-a limitat doar la constatarea precum că eliberarea carnetului de muncă ține de o evidență strictă, fiind documentul oficial ce atestă existența unui raport juridic de muncă cu angajatorul, folosit pentru calcularea stagiului general de muncă precum și calcularea indemnizațiilor, pensiilor etc.

Totodată, inscripția din carnetul de muncă pe numele lui Gribova Olesea privind eliberarea din funcția ocupată din proprie inițiativă, nu-i oferă titlarei carnetului de muncă care-va drepturi, precum nici nu o eliberează de care-va obligațiuni, respectiv în această ordine de idei, documentele oficiale care, deși au importanță juridică, dar nu acordă drepturi sau nu eliberează de obligații, nu pot fi obiecte materiale ale acestei componențe de infracțiuni, respectiv în fapta incriminată

lui Țurcan (Gribova) Olesea lipsește precum obiectul material al infracțiunii așa și latura obiectivă a acesteia.

La fel, indică recurenta, concluzia instanței de apel privind vinovăția ei în păstrarea și folosirea de către ea a unui act oficial fals intră în contradicție cu concluzia aceleiași instanțe privind excluderea din învinuire a elementului calificativ confecționarea falsului în actul respectiv, deoarece în cazul în care nu este demonstrat că ea a confecționat falsul în act, ei nu-i poate fi imputată nici deținerea și folosirea actului fals, din motiv că componenta infracțiunii prevăzute de art. 361 alin. (1) Cod penal prevede răspunderea pentru confecționarea, păstrarea sau folosirea actelor oficiale false, infracțiuni care pot fi comise numai cu intenție directă.

Astfel, reieșind din faptul că instanța a constatat ca nefiind demonstrată confecționarea falsului, reiese că nu este demonstrat nici faptul că ea cunoștea faptul, precum că inscripția în carnetul de muncă este falsă și nu corespunde realității, din care reiese că nu este demonstrată nici intenția la păstrarea și folosirea actului fals, respectiv lipsește latura subiectivă a componentei de infracțiune.

8. Verificând argumentele invocate de inculpata Țurcan Olesea, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea recursului ordinar, reieșind din următoarele considerente.

8.1. Potrivit art. 432 alin. (4) Cod de procedură penală, recursul se consideră admisibil în cazul în care acesta îndeplinește cerințele de formă și conținut, iar temeiurile invocate se încadrează în cele enumerate în art. 427 Cod de procedură penală – în caz, în care este prezentă încălcarea gravă a drepturilor persoanei, iar cauza prezintă un interes deosebit pentru jurisprudență.

Colegiul penal, reține că instanța de apel, rejudecând cauza și verificând probele administrate legal de către organul de urmărire penală și cercetate în ședința de judecată, cu respectarea prevederilor art. 100 alin. (4) CPP, le-a dat o apreciere justă potrivit art. 101 CPP, din punct de vedere al pertinentei, utilității, concludenței, veridicității și coroborării reciproce, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept, astfel ajungând la concluzia corectă cu privire la vinovăția inculpatei Țurcan Olesea în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 361 alin. (1) Cod penal.

Deci, criticile formulate de recurentă, enunțate la **pct. 7** al prezentei decizii, prin care se susține că nu se face vinovată de săvârșirea infracțiunii imputate, acestea au format obiect de discuție la judecarea cauzei în instanța de apel și, cărora instanța le-a dat o motivare corespunzătoare, argumentată și pe larg expusă în prezenta decizie la **pct. 6.1 6.2**, - soluție, pe care instanța de recurs și-o însușește pe deplin, și a cărei reluare nu se mai impune, având în vedere și faptul că verificând hotărârea atacată în raport și cu prevederile art. 424 alin. (2) CPP, în sensul că nu se identifică existența și a altor motive care analizate din oficiu să ducă la casare, urmează a se constata că recursul declarat în prezenta cauză este vădit neîntemeiat.

La fel, instanța de recurs, menționează că din textul recursului, se evidențiază că recurentul în mod decisiv, își motivează recursul prin dezacordul cu modalitatea de apreciere a probelor, or motivele de reapreciere a probelor, nu se conțin în temeiurile prevăzute la alin. (1) art. 427 CPP, astfel, criticile formulate de recurent nu sunt motivate sub aspectul casării hotărârii instanței de apel, ca fiind ilegală.

Reaprecierea probelor, în modul propus de către autorul recursului, nu se încadrează în prevederile art. 427 CPP, iar o altă opinie asupra probelor care au fost puse la baza sentinței de condamnare, ulterior verificate de instanța de apel, prin continuarea judecării cauzei, instanță, care la fel a conchis că probatoriul administrat cu participarea părților, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei.

8.2. Totodată, verificînd procesul-verbal al ședinței de judecată a instanței de apel (Vol.2, f.d. 15-21) și, lecturînd textul deciziei adoptate în cauză, rezultă că instanța de apel la judecarea apelului declarat de inculpată, a respectat întocmai prevederile art. 415, 417 CPP, astfel întemeindu-și concluziile sale pe probele legal administrate și verificate în ședința de judecată a instanței de apel, acestea fiind reflectate în procesul-verbal al ședinței de judecată, iar recurenta n-a solicitat audierea suplimentară a martorilor, fiind audiată pe viu inculpata.

Astfel, raportînd situația reținută în cauză, la prevederile art. 432 alin. (2) CPP, rezultă că lipsesc temeiuri de drept de casare a hotărîrii recurate și, prin urmare, se impune soluția inadmisibilității recursului declarat de inculpata Țurcan Olesea, ca fiind vădit neîntemeiat.

9. Călăuzindu-se de art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de inculpata **Țurcan Olesea Vitali** împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 06 martie 2013, în propria cauză penală, fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Pronunțată integral la 12 iulie 2013.

Președinte

Constantin Gurschi

Judecători

Ion Arhiliuc

Constantin Alerguș